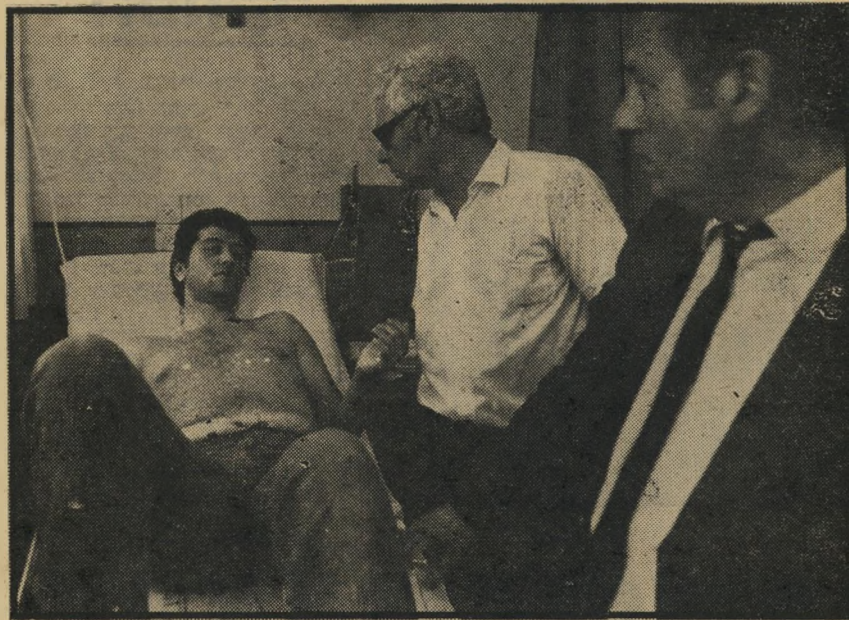

האם רוקן בנק שני מבחוצ?

לספר כי, לאמיתו, אפשטיין הוא בעליהן הבלתי־ירשמי של המיסעדה והתחנה. לגבי מעורבותו בשוד הכספות שבז' צע ברמת־גן, קיימות שתי גירסות סותרות, אשר בתי־המישפט אם אכן יובא הראוּתני היה חסרי־כסוי. יצטרך להחליט איון מהן היא הנכונה.

לשליטתו. בתחרות על רכישת בנק אלרן הוא התמודד עם בנק לאומי. הבנקאים של בנק לאומי, העריכו את שווי של בנק אלרן ב־5 עד 6 מיליוני לירות. הרמן אלרן, שועל־בנקאות ותק ומנוסה, הבין שבעזרת להיטותו של אפשטיין הוא יוכל לסחוט מבנק לאומי סכום גבוה בהרבה.

הבו אביאל (אבי) אפשטיין, בן 23, הוא בנו של אפשטיין מנישואיו הראשונים. יוסי אפשטיין, שהיה פושט־רגל, ביצע את עיסקותיו דרך חשבוני־הבנק של בנו. הבן, ששכב בבית־החולים, נעצר על־ידי השופט שבא אל מיטתו בבית־החולים.

ושיחק בין שני הבנקים. לאומי, פויכט' וואנגר.

הפיתרון:

קניית הבנק

כ שבמשא־ומתן בין אלרן לשני הבנקים הפך לכימעה־מכירה־פומבית, נסוג בנק לאומי ברנע האחרון. אפשטיין, אשר רכישת בנק אלרן הפכה אצלו כבר לתסביך כימטע הביס את בנק לאומי. הוא שילם תמורת בנק אלרן 11 מיליוני ל"ר. סכום כפול מערכו הממשי.

אפשטיין גם קיווה כי בבנק אלרן ימצא קרנות פנימיות, אשר יאפשרו לו לכסות את ההלוואות הרבות שלקח מבנק פויכט' וואנגר — מכספי המפקדים התמימים שלו.

אולם ההשקעה הגדולה שברכישת בנק אלרן, והמיתון המפורסם של אותה שנה, גברו אפילו על גאונותו הפיננסית של יוסי אפשטיין. הבנק שלו פשט את הרגל, ואפשטיין נידון, שנתיים אחר־כך, לשש שנות מאסר, שאותן בילה כגויזר כלא מעשיהו, בו ישב.

גם כאשר הוכנס הבנקאי יוסף אפשטן לכלא, בשנת 1969 ומצא עצמו מתגורר בתא עם מיוון מעופש, בתנאים־לא־נאים, אוכל את המזון התפל של בית הסוהר ולובש את מדי האסירים התפורים מבד הגס — ניגוד בולט לסיגנון־חייו עד אז, הוויליה בסביון, סעודות־הפאר היקרות והחליפות החדורות — גם אז היה אפשטיין שליו וקר־רוח, כאילו כל העניין אינו נוגע לו כלל.

ואומנם, כשהשתחרר מן הכלא כעבור ארבע שנים (הופחת לו שליש, בזכות ההתנהגות טובה), המשיך אפשטיין לשאת את ראשו בגאון. הוא ניסה לעשות עסקים מהסוג שבו היה מורגל: פרדסנות, בנייה ועסקי־דלא־נייד. אולם עולם־העסקים הישראלי לא היה מוכן לקבל אותו חזרה אל חיקו, למרות שריצה את עונשו. אפשטיין הוכרו כפושט־רגל, אך הצליח — בתרגילים חוקיים שונים — להתגבר על החוקים המגבילים החלים על פושטי־רגל.

הוא המשיך לעשות עסקים, כשהוא משתמש בחשבוניות־בנק שפתחו שם בנו אבי ורעייתו החדשה נילי. אשתו הקודמת, רחל, אסילדיו זנחה אותו מייד אחרי שהסתבר, רישמית הוא עבד תקופה מסוימת כמוכר במיסעדה בתחנת־דלק ברחוב יצחק שדה בתל־אביב, אולם היו שידעו

יוסי

אפשטיין (49), אשף־העסקים לשעבר, ומי שנידון לשש שנות־מאסר אחרי התמוטטות הבנק שהיה שייך לו, בנק פויכט'וואנגר, ריצה ארבע שנים בכלא, שוחרר והחל בונה את עסקיו מחדש למרות היותו פושט־רגל. הוא חשוד עתה בכך ששימש המוח שמאחרי פריצת הכספות הגדולה לבנק ברקליס־דיסקונט ברמת־גן.

המשיך לשמור על יחסי־ידידות עם וייגר גרטן, שאף הציג לסניו את אחי־התאום, אלכס — אשר, לדיברי המיטרה, הוא דמות מוכרת לה. אלכס ויהושע ויינגרטן הואשמו, בשעתם, בשוד כתר המאדונה בכנסיית־הקבר, אבל המיטרה לא הצליחה להוכיח את אשמתם, והם זוכו.

איזו גירסה

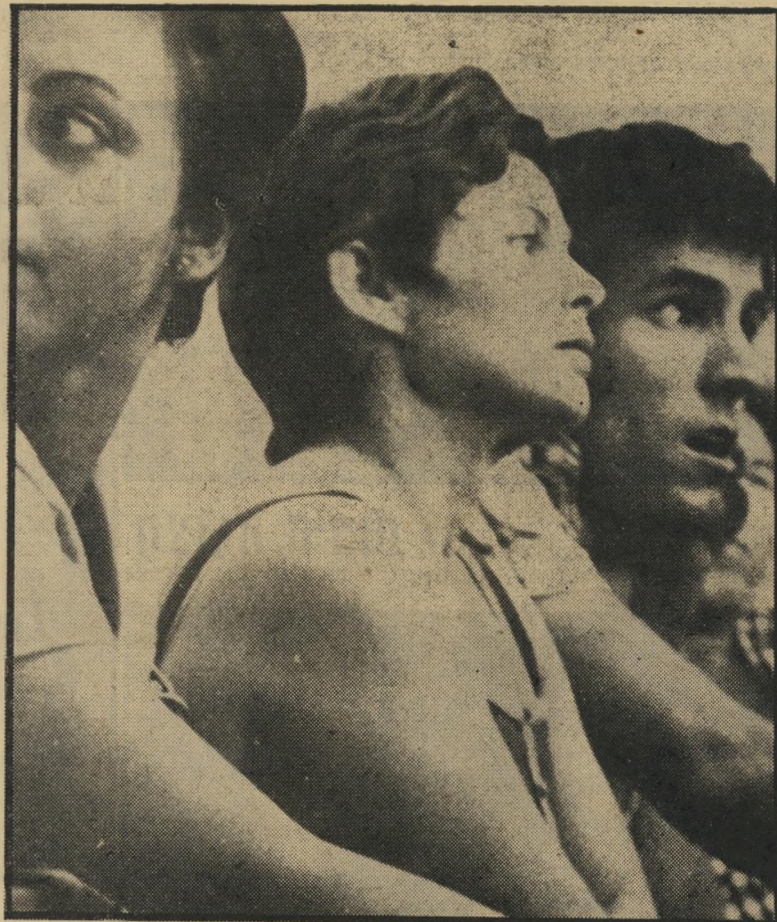
תתאמת?

ל פי גירסת המיטרה השלושה, וצי עיר נוסף שנעצר, יצחק פיין — ידידם של האחים ויינגרטן ושל יוסי אפשטיין — מעורבים בשוד הכספת בבנק ברקליס־דיסקונט ברמת־גן. ואילו אפשטיין היה המוח שמאחרי הפריצה. אפשטיין היה גם זה שהינחה את הפורצים, בין אם ביקר במרת־הבנק בפועל ובין אם לאו, לגבי מה שעליהם לקחת מן הכספות ומה להשיא איר בתן. איגרות־החוב בסכומי־עתק, שנשארו עליהן את שם המוטב, הושארו בתוך הכספות הפרוצות מבלי שאיש נגע בהן. איגרות־החוב אחרות, בעלות ערך נמוך יותר, הושארו אף הן במקומן. היה ברור כי מאחרי הפריצה ניצב אדם המבין בכספים, ועתה מנסה המיטרה לטעון כי איש זה היה הבנקאי־לשעבר, יוסי אפשטיין.

לדברי המיטרה פדה אפשטיין, ביום הרביעי בשבוע שעבר, בבנק קופת עט ברמת־גן, שתי איגרות־חוב על סך 10.000 לירות כל אחת, שמיספריהן הסידוריים הוכיחו כי הן שייכות לאיגרות שנשדדו מכספות ברקליס־דיסקונט. אפשטיין הפקיד את הכסף בחשבון על שם בנו באותו בנק.

הגירסה האחרת טוענת, כי לאפשטיין אין כל יד בשוד־הכספות המפורסם, או לפחות שלמיטרה אין כל ראיה כי אכן אפשטיין או האחים ויינגרטן מעורבים

(המשך בעמוד 29)

האשה

נילי, הצעירה מבעלה יוסי אפשטיין, ב־14 שנים, נישאה לו אחרי גירושיו מאשתו הראשונה, נילי, שהיא אם לתינוק בן 10 חודשים, נעצרה גם היא, כנראה במטרה להפעיל לחצים על בעלה שישתף־פעולה עם חוקרי.